

Gál Sándor

Máglya¹

1.

nagy tüzet élesztettem
 a tűz nagyságát éltem
 a lángok csodás fölvirágzását
 a lobogás forró sziszegését
 s a parázból feltörő perzselő szél
 láthatatlan sugárözöne
 megérintette az arcomat
 és átfordult a hamvadás eseményeibe
 miközben néhány maradék szikra
 fölemelkedett
 s a nyugati horizont magasán
 csillaggá gyúlt az alkonyat fölött
 s az ismeretlen mélyeiben
 új tér született
 és benépesült
 ragyogó galaxsiákkal
 megteremtven magában
 a jövő emlékeit
 ami valótlanul üres
 s ami valósággá szervesült
 tűzzé anyaggá hanggá és csenddé
 s benne érkezett
 az égi máglya
 fényének teljessége

2.

a diófák levelei
 halál-előtti sárgák
 nem zuhannak az elmúlásban
 csak levitorláznak
 a maguk rendjében
 befedik egymást tiszta csenddé
 s itt előttem a máglya mögött
 az otthonról hozott rózsák
 szirmai keretezik
 október vérző fájdalmát
 közel vagyok
 magamhoz bennük
 bevérzett arcom sötétjével
 kitépett fogaim helyén
 a vérző források
 hányadik napja már
 hányadik napja
 nem számolom
 a láz fokait
 vésők és fogók éleit
 s azt sem hogy
 ki ment el
 s hogy ki virrasztott velem tovább
 látni a láng-sötét
 új golgotát

¹ (Magyar Napló, 2015. május)

A nyolcvan éves Gál Sándort Isten éltesse sokáig!

Néha

előkerül néha még
a vers is
egy-egy szó elsuhan
a sorvégre rímnek
s megcsendesül
az alkonyat vagy a hajnal
felröppen néhány gondolat is
könnyeden
szinte önmagától
s mire utolér az éjfél
a csillagok leköszönnek sorra
ahogy régen
s te ott állsz az éjszaka
birodalmában
virrasztván önmagadat
s nem gondol rád
az isten se már

Egri épület optikák – Ciszterci templom